

[Anne Grete Holmsgård]

ser, som ministeren nu har besluttet at hemmeligholde, ikke forbliver hemmeligholdte, men at folketinget her i dag tager beslutning om, at de skal offentliggøres, og dermed klart siger, at det flertal, der i 1979 eksisterede for, at der skulle foretages omfattende brancheanalyser, og at dette skulle være en væsentlig del af monopoltilsynets arbejde, stadig væk er til stede, og at man får sikret den fremtidige redegørelsesvirksomhed. Men det er så sandelig også vigtigt, at vi får klarlagt, at der er et flertal for, at monopolloven stadig væk hviler på det helt fundamentale princip, der hedder offentlighedsprincippet. Det er jo ikke noget tilfældigt, ligegyldigt princip. Det er simpelt hen en af grundpillerne i hele monopoltilsynets arbejde.

Som jeg sagde, er mulighederne for direkte indgreb meget ringe, og de to muligheder, monopoltilsynet har, er for det første at komme med brancheundersøgelser og i det hele taget med oplysninger, som kan sikre offentlighed omkring struktur- og brancheforholdene, specielt inden for områder af stor væsentlighed og da især inden for områder, hvor der er tale om en stor koncentration, og således sikre forbrugeren et indblik i markedets forhold. Den anden mulighed, monopoltilsynet har, er registrering af forskellige typer særaftaler mellem virksomhederne, hvor monopoltilsynet kan registrere det. Det er faktisk de hovedinstrumenter, man overhovedet har i monopolloven, og derfor er det ikke ligegyldigt, om man nu går hen og via en administrativ afgørelse i virkeligheden ændrer et af fundamenterne i monopolloven, nemlig offentlighedsprincippet. Det er det, ministeren allerede har gjort, og derfor er det vigtigt, at folketinget siger til ham: det går ganske enkelt ikke.

Det, ministeren har gjort, er jo ikke engang at gå ind i en konkret vurdering af enkelte oplysninger i redegørelserne. Nej, ministeren har ganske klart sagt: jeg hemmeligholder begge rapporterne, fordi jeg ønsker at tvinge folketinget til at tage stilling til, om det stadig ønsker den redegørelsesvirksomhed, som blev besluttet i 1979. Det er ikke nogen administrativ afgørelse om, hvorvidt den ene eller den anden bestemmelse forholder sig til fortrolighedsbestemmelserne i loven eller ej. Nej, det er en klar politisk udtalelse, en klar politisk beslutning om, at han som minister vil tvinge folketinget til at tage

stilling til, om det ønsker, at loven skal varetages sådan, som det har været beskrevet hidtil.

Den type beslutninger har ministeren ingen som helst beføjelse til ifølge monopolloven. Det er ikke muligt ifølge monopolloven at gå ind og strege så fundamentalt i redegørelser som det, ministeren har gjort her. Han har simpelt hen fjernet hver eneste oplysning i de to redegørelser. Det er ganske enkelt ulovligt at gøre det.

Det, ministeren skal gøre som ankeinstans, er, at han skal tage stilling til, om de klager, som forskellige erhvervsvirksomheder kommer med, er berettigede i forhold til fortrolighedsbestemmelserne i loven, og de er i virkeligheden temmelig snævre. Men det er jo faktisk ikke det, ministeren har gjort, for det, han har sagt i sin beslutning, er, at selskabets kapital- og indtægtsforhold, produktionsudgifter, salgspriser, rabatter, kreditvilkår, kundegrupper m.v. ikke skal offentliggøres. Han mener ikke, at disse oplysninger skal offentliggøres. Ministeren mener, at det er uønskeligt med sammenstillingen, som han siger, af oplysningerne, og at det vil skade virksomhederne over for det udenlandske marked. Ja men dette her handler jo ikke om ministerens personlige politiske vurdering af monopolloven. Den har han sin fulde ret til at komme med, på et hvilket som helst tidspunkt han ønsker det, men det giver ham ikke ret til at foretage et administrativt indgreb, der følger hans egne, personlige politiske overbevisninger. Administrative indgreb skal følge loven og lovens bogstav og fortolkningsmulighederne i loven, men ikke noget som helst andet.

Det mener jeg i sig selv er ret katastrofalt.

Lad os så se på selve redegørelserne. Erhvervsudvalgets medlemmer har jo haft mulighed for at gennemlæse redegørelserne, og vi har også efter en del trakasserier, må jeg sige, fået mulighed for at gennemlæse korrespondancen mellem monopoltilsynet og de to klagende virksomheder, nemlig Superfos og Rockwool, under fortrolighed. Den korrespondance mener jeg er vigtig, for det er i den, man kan se, hvordan monopoltilsynet har taget stilling til de meget omfattende klager, som er blevet fremført. Efter gennemlæsningen af dette må jeg sige, at der overhovedet ikke står noget i nogen af de rapporter, som har en sådan karakter, at der ikke tidli-